No. 935 Zaterdag 30 November 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 29 November.

DOMPERS.

Gij verwacht een heftig verweerschrift? Het spijt mij, waarde lezer, maar dit is toch geenszins mijn bedoeling. Met een enkel woord willen wij slechts aangeven, waarom nog telkens de lieflijke benaming. „Dompers" wordt gebezigd om de „Clericalen" aan te duiden.

Onder „Clericalen" meenen wij in dit geval niet slechts de priesters te moeten verstaan en het katholieke volk, maar ook anderen te mogen rekenen, die, ofschoon niet tot den katholieken godsdienst behoorend, nog geloovig zijn en nog het bestaan van een God, een openbaring en het bovenstoffelijke aannemen.

Waarom nu, worden wij dompers genaamd? Is het, omdat er onder ons geen ontwikkelden zijn, geen geleerden, geen mannen wier naam nog klank heeft in de beschaafde wereld? Pasteur, Verne, Flamarion, Dr. Müller, Cantu, Sechi, Embriaco kunnen wij toch als bekend veronderstellen. Zoolang men nog geen feiten ontkent, kunnen wij blijven wijzen op de talrijke scholen, gymnasia, universiteiten, sterrenwachten, dikwijls door de zuur verdiende penningen van het geloovige volk gesticht en onderhouden. Ons lager en hooger onderwijs kosten schatten gelds; maar al vergt de ontwikkeling zware offers, wij bevorderen de wetenschap, wij zoeken vooruitgang, wij steunen de nieuwe vindingen; en toch heeten wij dompers.

Vanwaar dit onverklaarbaar feit? De moderne vooruitgang en ontwikkeling, de moderne wetenschap in een woord, gaat te veel in *een* richting. De stof wordt bestudeerd en de evolutie der *stof*; *onstoffelijke kracht* erkent men niet, omdat deze niet valt onder de zinnelijke waarneming. Wanneer „onze modernen" nu voorthollen immer en altijd in een en dezelfde richting zien zij ons heel ver achterblijven, en nu meent men, dat wij tegen den vooruitgang zijn, omdat wij niet eenzijdig willen wezen. Wij moeten onzen tijd verdeelen om stof en geest, ziel en lichaam, natuur en bovennatuur te bestudeeren; geen wonder dus, dat het slechts als uitzondering kan voorkomen, dat een geloovig ontwikkelde evenzeer zich kan bekwamen in de proefondervindelijke wetenschappen, als iemand, die zich slechts in deze één richting heeft te ontwikkelen. Maar ook, omdat „onze modernen" zich slechts laten leiden door hun eindig, feilbaar, menschelijk verstand en meermalen begeesterd door een nieuwe vinding, of verblind door een schitterende proef niet immer zekere waarheid verkondigen en beginnen met een veronderstelling, welke morgen aangenomen *moet* worden, komen zij meerdere malen met een geloovig man in botsing, omdat deze zijn zekere wetenschap, of mintens een reeds lang bestaande, redelijke meening, nu maar niet aanstonds prijsgeeft voor de eerste, de beste, dikwerf gewaagde veronderstelling. Verklaarde de tachtigjarige Virchow niet nog dezer dagen: „......de ervaring in de wetenschap (leert), dat elke dag wat nieuws brengt, een waarheid tot onwaarheid maakt." En moeten wij nu daarom iedere veronderstelling aannemen op straffe achterlijk te wezen en dompers genoemd te worden.

Wij houden vast aan een meening (wij spreken hier natuurlijk niet van geloofswaarheden) welke zeer redelijk verdedigd kan worden, en nog volstrekt niet verdrongen is door de *meerdere* waarschijnlijkheid der nieuwe hypothese, en meenen daarom niet, remmers te zijn der bescharing of de meerdere ontwikkeling tegen te gaan, met een woord dompers te wezen. Wij heffen de hand op om onze oogen te beschermen tegen valsch, of schel licht, maar zijn daarom geen dompers; in tegendeel geeft dit blijk van voorzichtigheid; wij willen nog langer zien en niet op eenmaal het gezicht bederven; noch de zaken aandachtig beschouwen om een eindoordeel uit te spreken, wanneer zij slechts ten halve, of valsch verlicht zijn. Niet tegen de *ware wetenschap* zijn wij, zoolang zij zich binnen de grenzen harer roeping en harer bevoegdheid houdt, hypothese noemt, wat slechts veronderstelt wordt en nog niet bewezen is, en geen stelling op wil dringen, waarvan zij de redelijkheid niet bewijzen kan.

Zoolang er zekerheid ontbreekt, zekere gegevens, vaststaande bewijzen, zoolang is er ook verschil van meening mogelijk en dient men eerbied te hebben voor eens anders gevoelen en moet men minstens hem toestaan zijn inzicht te verklaren en toe te lichten. Geenszins zijn wij tegen het *gebruik* van de bewonderenswaardige resultaten der wetenschap, waardoor het menschelijk vernuft aan de natuur hare geheimen als ontrooft om ze in duizenderlei toepassingen ten nutte der maatschappij aan te wenden, maar wel strijden wij tegen het *eenzijdig misbruik*, dat er van de studie der wetenschap gemaakt wordt in deze eeuw vooral.

Reeds in 1867 las men in No 1 van *Het Dompertje:* Dat wij in de eeuw van verlichting leven, duldt geene tegenspraak meer; het is het 2×2=4 van de nieuwe rekenkunde geworden, het moderne evangelie, dat op de staatsscholen niet wordt geweerd. Doch het is eene verlichting, die even schadelijk is voor de ziel, als (sommig) licht voor de oogen. Dat de ware verlichting van God moet komen, zal wel niemand ontkennen; en dat het geloof een licht is, dit leerden wij reeds alvorens wij de kinderschoenen ontwassen waren. Daar het echter even ontwijfelbaar is, dat geen der achttien eeuwen van onze tijdrekening zooveel heeft bijgedragen, om het geloof aan God en hetgeen door God geopenbaard is te vernietigen, volgt hieruit, dat de verlichting onzer eeuw een valsche verlichting is, omdat zij niet uit God, maar uit den mensch voortkomt. Die valsche verlichting is doorgedrongen in alle oorden der beschaafde wereld, in alle standen der maatschappij. Zij tracht reeds rekruten te maken op de schoolbanken, dringt zich op verderen leeftijd in allerlei gedaanten aan ons op vervolgt ons dagelijks in duizenderlei geschriften tot aan den huiselijken haard."

Dit is het licht, waarop wij onzen domper zetten.

Een priester-held.

Velen onzer lezers zullen zich nog het voorbeeld van christelijken heldenmoed herinneren, gegeven door den Belgischen katholieken geestelijke, pater Damiaan, die zich aan de verpleging der Melaatschen op het eenzame eiland Molokaï wijdde.

Feuilleton.

Het beleende boek.

Op zekeren avond had een student met Levy, boekverkooper en handelaar in oudheden, een „zaakje" afgesloten. Niet, dat hij voor zich of voor iemand anders een boek gekocht had; neen, hij had juist zijn vier deelen „Kerkelijk recht" van Dove gelukkig aan den man gebracht. De oude Levy had hem in 't geheel twee fuertes daarvoor geboden, geen penning meer. Wat sal men er aan doen?

De student zeide „ja" en juist wilde de boekhandelaar de gelden op de toonbank uittellen, toen een dame met een sluier voor het gelaat, in den winkel trad.

De student wierp een veelzeggenden blik op Levy, en deze verstond hem zeer goed, hij beteekende: „tel het geld niet in het bijzijn van deze dame uit!" want als een student een boek gaat verkoopen, behoeven andere menschen zulks niet te weten.

Zulke blikken had Levy al genoeg opgevangen en begrepen. Hij zeide derhalve tot den student zoo vriendelijk mogelijk: „Jongeheer, mag ik u verzoeken even hier te komen, dan kan u het werk, dat u verlangt, inzien!"

En hij plaatste hem met zijn rug achter een stapel boeken, alsof er sprake geweest was van deze wetenschappelijke schatten zich toe te eigenen, drukte hem ter sluiks het geld in de hand en begaf zich vervolgens naar voren in den winkel, om aan de dame te vragen, wat zij begeerde.

Deze sloeg den sluier op: er kwam een bleek, mager gelaat, met verschrikte oogen en afgetobde trekken te voorschijn...... een lang verhaal van armoede, honger, nachtwaken en wanhopig worstelen met ellende en gebrek. Het was eene bejaarde dame met fijne manieren, die in onbeschrijfelijke verlegenheid verkeerde. Aarzelend trok zij een pakje uit haren mantelzak, vouwde het courantenpapier, dat den omslag vormde uiteen, en bood den opkooper van oudheden enz. een boekje aan: hem met bevende stem fluisterend vragend, of hij geneigd was het van haar te koopen.

Met ongeveinsde teleurstelling nam Levy het boekje aan, bekeek het vluchtig en zei vervolgens op een zaakelijken toon: „'t Spijt mij wel, mevrouw, dat ik u niet van dienst kan zijn. Oude kerkboeken koopt niemand; noch de band noch de sloten zijn van waarde; 't spijt mij zeer."

Zwijgend en gelaten had de juffrouw het vonnis gehoord; zonder een woord te zeggen pakte zij het boek weder in.

Haar blik en de geheele uitdrukking van haar voorkomen zeide: „Nu is de laatste hoop vervlogen."

Langzaam biggelde een groote, dikke traan over haar gelaat en rolde op het kerkboek.

Daar trad de student schielijk uit zijn schuilhoek, waar hij al dien tijd gestaan had, naar voren. en sprak met een zeker vertoon van gewicht de dame aan: „Neem mij niet kwalijk, maar zou ik dat boekje even mogen zien!"

„O, stellig!" stamelde de juffrouw verrast.

De student nam het boekje in de hand. Het was het gebed- en devotieboekje van Jaumann, eens keurig in fluweel gebonden, maar nu totaal zonder waarde. Maar de houding en het uiterlijk der dame verhaalden duidelijk genoeg, dat het 't laatste anker geweest was, hetwelk zij nog had uit te werpen.

Een zoon van Minerva is slim en brutaal tevens, en beweert dikwerf dingen, waaraan hij zelf niet gelooft.

Hij hoopte Levy over te halen, om een werk van barmhartigheid te verrichten en de arme vrouw het boek af te koopen; hij zeide dus, luide en op een toon van gezag: „Mijnheer Levy, u is een kenner van oudheden; dit boek is een rariteit; de schrijver er van is reeds lang dood en een tweede druk derhalve niet mogelijk. Het kan wel gebeuren, dat men voor zulk een exemplaar 20 en 40 franc betaalt; vijf franc kunt u er wel op geven."

In stilte dacht de student: „Ik heb weliswaar aan mijn Richter–Dove, wat wijsheid betreft, niet veel verloren, maar je hebt mij er toch te weinig voor gegeven; het zoude derhalve eene daad van vereffenende rechtvaardigheid zijn, als ik je er toe konde bewegen, om aan de juffrouw voor het oude gebedenboek vijf franc ter hand te stellen."

Maar Levy was ook niet iemand, die pas in de wereld komt kijken en vooral heden niet gestemd, om een goed werk te verrichten. Hij zeide dus: „Jongeheer, de tijden zijn slecht. Menschen, die mij boeken zenden en zeggen, dat het zeldzaamheden zijn, vindt men genoeg, zooals gij zelf weet, maar lieden, die ze mij afkoopen, zijn er schaarsch en mijn huishuur schenkt niemand mij. Ik kan het boek niet gebruiken. Oude gebedenboeken zijn nu eenmaal niet in trek en daarbij blijf ik."

De dame had zwijgend naar dit gesprek geluisterd; dubbel vernederd keerde zij na met zachte stem gegroet te hebben zich naar de deur.

Maar de student kwam haar voor. „Het is mogelijk", sprak hij bedaard, „dat een van ons beiden zich vergist, mijnheer Levy; maar ik voor mij acht vijf franc niet te veel voor het boek." En op waarlijk betoove-

Toen hij, zelf aangetast door de vreeselijke kwaal, waartegen geen kunst van geneesheeren iets baat, eindelijk bezweek te midden zijner kinderen, die hem vereerden als hun vader, is door geheel de beschaafde wereld een kreet van bewondering opgegaan. Geloovigen en ongeloovigen vlochten een lauwer voor den edelen doode, die den standaard van het christelijk ideaal, het Kruis, zoo hoog had gedragen.

Anderen, waaronder zijn eigen broeder, die eveneens het priesterkleed draagt, zijn sedert den Apostel der naastenliefde gaan vervangen en nog onlangs vertrok de Belgische missionaris Leurs naar het melaatschen eiland om er een zekeren dood te gemoet te gaan, maar ook de zegepalmen van het martelaarschap te behalen.

Thans komt een nieuw katholiek priester de bewondering voor de missiën onder de melaatschen, welke men terecht „missiën des doods" heeft genoemd, verlevendigen. Het is de weleerw. heer Conrardy, aan wiens eigenaardig apostolaat de buitenlandsche bladen artikelen vol lof wijden.

Conrardy werd geboren in de omstreken van Luik en is thans 60 jaren oud.

In het jaar 1871 begaf hij zich als missionaris naar West-Indië, waar hij na drie jaren van vruchtbare werkzaamheid een ziekte opdeed, van welke hij, volgens de geneesheeren, wel niet meer zou opkomen. Toch behield de groote Geneesheer hierboven hem in het leven. Alleen werd het voor den eerw. heer Conrardy noodig, dat hij van klimaat ging veranderen.

Op 33 jarigen leeftijd scheepte hij zich in thans met bestemming voor Amerika, waar hij gedurende ruim 14 jaren het Evangelie met woord en daad predikte aan de wilde Roodhuiden.

In 1888 aspireerde hij nog naar gevaarlijker werkkring: hij had vernomen, dat pater Damiaan welhaast aan de lepralijders van Molokaï ontvallen zou, en hij verzocht thans aan zijn heldhaftigen landgenoot en mede-priester de toestemming om zijn moeilijke taak te helpen verlichten. Langen tijd weerstond pater Damiaan het dringend aanzoek, daar deze geen ander leven dan het zijne wilde blootstellen aan de verpleging der melaatschen. Maar toen de vingers zijner rechterhand hem allengskens begonnen af te vallen en de ziekte, waarmee hij besmet was, hem zoodanig aangreep, dat hij spoedig niet meer in staat zou wezen om de H. Mis voor zijn arme melaatschen op te dragen, gaf hij toe en de eerw. heer Conrardy zette koers naar Molokaï.

Een jaar mocht hij nog met pater Damiaan samenwerken, en daarna leefde hij 7 jaren alleen te midden der 1200 melaatschen van het eiland, zijn stukje brood met hen deelend evenals hun zorgen en lijden.

In 1896 stond de eerw. heer Conrardy, na een edelen tweestrijd, zijn post af aan den broeder van pater Damiaan, Pamphilius de Veuster, en vertrok hij naar China om met de reeds opgedane ondervinding zich aan de verzorging der melaatschen van dat land te gaan wijden. Aan dezen werd noch geestelijke noch geneeskundige hulp verstrekt, en zij waren nog dieper te beklagen dan hun ongelukkige lotgenooten op Molokaï. De ruil met China was dus een ruil van kruisen.

De eerw. heer Conrardy, tot nog toe van de melaatschheid vrijgebleven, begaf zich naar de stad Kanton, waar de lepralijders van gouvernementswege in een omrasterde ruimte dicht bij het kerkhof worden opgesloten. Toen de priester bij de Europeesche consulaten aanklopte om een „permit", was daar de schrik over zijn groot voornemen groot.

Niettemin ontving hij de gevraagde toestemming en de missionaris zag weldra, dat de hem gegeven beschrijvingen de ellende van den werkelijken toestand nog niet half nabij kwamen. Een onverdraaglijke peststank heerschte in het verblijf der rampzaligen, dat dag en nacht vervuld was van een jammerlijk geschrei.

De eerw. heer Conrardy toog dadelijk aan den arbeid. Hij wist de opgeslotenen van nieuwe kleederen te voorzien, zorgde voor beter slaap en zindelijker woonplaatsen, nam de kinderen op zijn schoot om hun wonden te verbinden en schrikte voor geen afzichtelijkheid terug.

Hij kon evenwel geen geneeskundige hulp verkrijgen, en dat was zijn groote pijniging. Hij wist er slechts één middel op, en dat was: zelf de geneeskunde te gaan bestudeeren.

Hij nam een kloek besluit. In het laatst van 1896 vertrok hij opnieuw naar Amerika, maar dit maal niet om er Gods Woord aan de Roodhuiden te verkondigen, doch om...... op de banken der universiteit te Oregon te gaan zitten, ten einde een academischen graad te halen. Studie en gebed en het denken aan 't ideaal, dat hij nastreefde, wisselden zijn universiteitsjaren af.

Thans is hij geslaagd, heeft hij den dokterstitel behaald, en zal hij naar zijn melaatschen in China terugkeeren, na eerst te hunnen gunste een beroep te hebben gedaan op de liefdadigheid zijner landgenooten.

Hij is nu... zestig jaar oud.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Spoedig zal er in de kerk van Sint Anna een reeks conferenties worden geopend hoofdzakelijk voor de mannen. De Weleerw. Heer F. VAN DEN DONK, rector van het pensionaat *Welgelegen*, zal deze vrije voordrachten houden des Zondags om de 14 dagen, op een uur, dat wij de volgende week hopen bekend te kunnen maken. Dat velen mannen tegenwoordig mogen zijn, niet slechts om te genieten van de bekende welsprekendheid van den gevierden redenaar, maar vooral om nog meer gewapend te worden tegen het modern ongeloof door de krachtige bewijzen van de zedelijkheid onzer overtuiging.

Officieele berichten.

Er is voorloopig bepaald, dat bij afwezigheid of verhindering uit welken hoofde ook, de Hypotheekbewaarder vervangen wordt door een der ter Administratie van financiën dienende ambtenaren.

⁂

Met ingang van 1° December a. s. is

den Heer A. J. C. KRAFFT, Hoofd-Commies ter Administratie van financiën eervol ontslag als zoodanig verleend en de Heer E. S. C. DE VEER ABRAHAMSZ, fungeerend IJker alhier, eervol van de verdere waarneming van die betrekking ontheven:

2°. Benoemd:
- a. Tot Koloniaal-Ontvanger de Heer A. J. C. KRAFFT voornoemd;
- b. Tot Hoofd-Commies ter Administratie van financiën de Heer J. H. PERRET GENTIL, 1e. Commies ter gemelde Administratie;
- c. Tot Eerste-Commies de Heer H. J. C. HENRIQUEZ, 2e Commies ter Gouvernements-Secretarie;
- d. Tot Tweede Commies de Heer A. G. STATIUS MULLER, Adjunct-Commies ten parkette van den Procureur-Generaal;
- e. Tot Adjunct-Commies de Heer E. S. C. DE VEER ABRAHAMSZ, Klerk bij het Departement van Openbare Werken;
- f. Tot Klerk de Heer J. F. QUAST, geëmployeerde ten parkette van den Procureur-Generaal.

3°. Werkzaam gesteld:
- a. Ter Administratie van financiën de Heer DE VEER ABRAHAMSZ voornoemd en aangewezen als plaatsvervanger van den Hypotheekbewaarder;
- b. Ten bureele van den Directeur van het Departement van Openbare Werken de Heer W. FERGUSON, 2e. Commies ter Griffie van het Hof van Justitie en hem tevens de functiën van IJker opgedragen.

Havennieuws.

Woensdagmorgen is hier de Oostenrijksche *Szigethvar*, komend van La Guaira, binnengestoomd. Het nieuwe schip, in 1900 te water gelaten, is geheel van staal, verplaatst 2350 ton, is 92 meter lang bij een breedte van 12,4 meter en heeft 4,3 M diepgang. Het behoort tot de torpedo-kruisers en is bewapend met 20 snelvuurkanonnen. De machine werkt met 7000 P. K. en geeft een snelheid van 20 mijl per uur. De kommandant heeft 318 man onder zich. Deze kruiser is hier om kolen in te nemen, en vertrok gisteren naar Columbia.

⁂

Woensdagavond is H. M. *Sommelsdijk* uitgezeild en zal minstens tot Dinsdag a. s. wegblijven. Naar men zegt, is dit een tochtje om gezondheidsredenen.

⁂

De nieuwbenoemde Gezaghebber van Aruba zal denkelijk 23 December vertrekken om met het Kerstfeest zijn nieuwe betrekking te aanvaarden.

⁂

Professor WENT en de Heer HAVELAAR worden 1 December a. s. hier verwacht. Genoemde heeren zullen geheel het eiland doorkruisen om zich van de economische toestand op de hoogte te stellen. De bovenwindsche eilanden zullen ook bezocht worden, daarna vertrekken de heeren naar

---

rend innemenden toon wendde hij zich tot de dame; „Mag ik vragen, op hoe hoog u het boekje schat?"

Zij kon den blik van warme sympathie niet wederstaan en raakte onthutst. Snel antwoordde zij: „Ach, mijnheer, als ik er maar iets voor konde krijgen."

„Zou u het mij voor vijf franc willen afstaan?" vroeg de student weder zoo minzaam, alsof de dame en niet hij eene weldaad bewees.

„O, zeker," luidde gejaagd het antwoord en de blijde flikkering in heur oog verkondigde maar al te duidelijk, welk een steen haar daar bij van 't hart viel.

„Goed, dan zullen wij de zaak maar dadelijk afmaken," sprak de student. En met een gezicht, als hadde hij de vijf franc, welke hij de dame in de hand drukte, niet van de eenige tien franc, zijn geheele bezitting, maar van een half millioen afgenomen, sloot hij den koop.

De dame sloeg den sluier van haar gelaat en gaf hem de hand. Een schuwe druk van hare magere vingers zeide hem, dat hij haar eene onuitsprekelijke weldaad bewezen had.

Een half uur later vinden wij de dame in hare woning. Voor het Moedergodsbeeld op de latafel, welker onderwetsch ingelegd werk zonderling afsteekt bij de overige armoede van het kamertje, knielt zij neder, en een vloed van tranen breekt zich baan onder een vurig dankgebed voor het zenden van den weldoener, die haar behoed heeft van koude en gebrek om te komen. Honderden malen herhaalt zij hare bede: „O goddelijk Kindje Jezus! vergeld het dien goeden heer duizendvoud, wat hij aan mij gedaan heeft. Heilige Moeder van Jezus! bid veel voor hem en beveel hem aan Uwen Zoon!"

Den student was het een beetje anders te moede. Met in 't geheel één fuerte vermogen in zijn zak wandelde hij langzaam en peinzend langs de straten; dat was toch wel wat kras, want hij zou van avond nog op een partijtje moeten verschijnen, en wie hij daar zou ontmoeten wist hij maar al te goed; nu zou hij haar niet kunzien!

„Ik was eigenlijk een ezel", mompelde hij, „dat ik mij zóó liet overrompelen, maar dat komt er van, als men te goedhartig is."

Ja, inderdaad, hij was te goedhartig, te meegaande geweest, niet alleen nu, maar vroeger, sedert meer dan een jaar, waarin hij een te gewillig oor aan de verleiding geschonken, te veel lichtzinnige gezelschappen bezocht had. Hadde hij zulks niet gedaan, dan hadde hij van avond niet aan Levy een bezoek behoeven te brengen. Maar het kostbare geschenk, hetwelk hij aan dat behaagziek meisje had gegeven, verslond juist de som, welke zijne ouders hem hadden gestuurd. Als dat zijn moeder eens wist!

In gedachten verdiept, onprettig en verbazend ernstig gestemd wandelde de muzenzoon doelloos door de straten. Begon het gebed der arme dame voor zijne bekeering reeds te werken?" Hij keek op, daar stond hij alleen onder een paar boomen; uit den mist van den winteravond rees hoog voor hem op de toren der kerk, en zachtjes schemerde door de ramen het schijnsel der godslamp.

„Och, ik kan toch niet naar binnen gaan!" zeide de student tot zich zelven „ik ben niet waard, dat ik voor het hoogaltaar verschijn."

„Komt allen tot Mij, die belast en beladen zijt, en Ik zal u verkwikken", weerklonk het in zijn binnenste, „en gij zult rust voor uwe zielen vinden."

Schoorvoetend ging de student naar binnen. Daar, in 't schemerdonker der kerk, stonden tal van personen zwijgend om den biechtstoel.

„Och, ik kan nu nog niet biechten!" sprak de student weder tot zich zelven.

„Zie, nu is het de aangename tijd, nu is het de dag der zaligheid!" weerklonk het in zijn gemoed. En het gebeurde: toen na verloop van tijd hij allengskens tot voor den biechtstoel geschoven was, trad ook hij binnen en bleef daar een heele poos... en toen hij er uit kwam weende hij. Was het van berouw, of van geluk? Wie weet het?

Vervolgens ging hij huiswaarts, naar zijn kamer en wat hij in langen tijd niet meer gedaan had deed hij heden, hij haalde zijn rozenkrans uit den zak, knielde voor de tafel en bad. En daartusschen in, al naar gelang de Geest ze hem ingaf, fluisterde hij andere gebeden, onmiddellijk uit het hart komende, acten van berouw, beloften en voornemens voor de toekomst. En het was hem ernstig gemeend. Wanneer een student of een soldaat bidt, dan komt het uit 't hart, daar kunt ge op aan; huichelen kent dat volkje niet.

Alsnu zocht hij zijn kerkboek op, om, alvorens zich ter ruste te begeven, zijn avondgebed te verrichten. Eindelijk vond hij het, achter in een schuiflade, half bedolven onder tabak, asch en stof. Spoedig blies hij ze er af en sloeg de avondgebeden op. Ach, wat waren die bladen beduimeld, hoe trouw had hij op 't gymnasium elken avond er uit gebeden...... en nu......?

Met godsvrucht en vurigheid bidt de student en keert het laatste blad om. Daar staart zijn oog met verrassing en verwondering op een muntbiljet van twintig franc, dat eventjes vastgehecht was aan de laatste bladzijde van het avondgebed en waarop een briefje geplakt was, behelzende de volgende woorden: „Godsvrucht is altijd voordeelig. Het liefhebbend moedertje aan haar godsdienstig kind."

Reeds sedert een half jaar lag dat geld, door een guitigzorgzame moederhand in het kerkboek gelegd, het uur af te wachten waarop een gelukkige ommekeer in het gemoed van den student dat biljet uit zijne gevangenschap zou bevrijden. Thans had dat uur geslagen.

De welwillende lezer behoeft geen student te zijn, om te beseffen, welk een gevoel van verrassing die vondst in het hart van onzen muzenzoon deed ontstaan.

Den volgenden morgen heel vroeg ging hij naar de eerste H. Mis en ontving de H. Communie en van dat oogenblik leefde hij geheel anders: gelukkig, tevreden en waarlijk blijmoedig.

En al dat geluk voor tijd en eeuwigheid had hij zich gekocht voor vijf franc.

de Bahama eilanden om de sisalcultuur te bestudeeren. De oorlogsbooten zullen ter hunner beschikking gereed liggen. Wij wenschen beiden heeren veel succes.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven :

American Dental Parlor, M. Everstz, Pablo Muscus, Gerardo Mijer, Jorge Van Griken.

Aangeteekende Stukken:

Andrea Pitre, J. L. Schoonhoven, Gabriel Jadhour.

Marine.

De bemanning der beide oorlogsbodems heeft Dinsdagmorgen ll. een militaire wandeling gemaakt aan de Overzijde. De muziek van H, M. *Utrecht* begeleidde hen; zij defileerden ook voor het Gouvernementshuis.

In den namiddag bracht de H. E. G. Heer Gouverneur dezer kolonie een bezoek aan boord van het schip *Utrecht.* Z. H. E. G. werd met de gebruikelijke saluutschoten verwelkomd.

Koningin Wilhelmina.

Een officieel bulletin, den 26ste November in den Haag openbaar gemaakt, meldt het blijde nieuws, dat onze geliefde Vorstin werkelijk aan de beterhand is en zelfs spoedig weer zal kunnen uitgaan.

Dankbetuiging.

In dank ontvingen wij het VIJFDE, JAARLIJKSCH VERSLAG van het *Geschied-, Taal-, Land-en Volkenkundig Genootschap.* Dit jaar was het weer iets bijzonders, drie brochures tegelijk. Dit alles getuigt, dat er door het bestuur hard wordt gewerkt om belangstelling te wekken en werkelijk nuttig te zijn. Jammer, dat er ieder jaar vermindering van ledental is waar te nemen.

Het graf van Columbus, door den Weleerw. Pater Rector M. VICTOR ZWIJSEN geschreven, na topografisch onderzoek op Santo Domingo zelf, is het eenige stuk, wat wij in het Jaarverslag aantreffen, maar de genealogie welke volgt, getuigt van een uiterst geduld en standvastigen wil, die voor geen moeite terugschrikt. Ook deze rubriek zal meerdere malen met nut worden nageslagen al zal zij wellicht door sommigen achteloos worden ingezien. *De Nederlanders op de West–indische eilanden* zal zeer zeker een bewijs zijn, dat de lang verwaarloosde studie onzer eilanden, wat meer belangstelling verdiende. Van harte hopen wij, dan ook, dat het Genootschap bloeie en toeneme ook in ledental.

PROGRAMMA

van de stukken uit te voeren door de Muziekvereeniging "Los Dispuestos" op Zaterdag, den 30n. November 1901, in het "THEATER NAAR."

1. Onverture Mons. Choufleuri, Offenbach, Orkest.
2. Lucia di Lammermoor. (Donizetti), Fauchcux, *trio voor 2 violen en piano.*
3. Wedding- March, Mendelsohn, Orkest.
4. The Chapel in the Mountains, G. D. Wilson, Orkest.
5. En las Astas del Toro, J. Gaztambide, Orkest.
6. Symposia, Waltz, Theo. Bendix, Orkest,

—PAUZE—

7. Curaçao Marsch, J. G. Palm, Orkest
8. Nabuchodonosor (Verdi), A. Miné, *trio voor viool, fluit en piano.*
9. Manchega. Gottschalk, *piano solo.*
10. Los Pajaritos, Valse, B. de Jongh, Orkest.
11. Transvaalsch Volkslied, Orkest.

De Kapelmeester,

R. TH. PALM

Aanvang 8 uur.

Schoolbezoek.

Woensdagmorgen heeft de schoolcommissie de scholen van *Pietermaai* bezocht. Vrijdag is de H. E. G. Heer Gouverneur met de schoolcommissie komen zien naar de scholen van *Santa Maria.* Daarna reed men terug om een bezoek te brengen aan het pensionaat *„Welgelegen."*

Aruba.

Er zijn nieuwe machinerieën op komst voor de goudmijnen van Aruba waar met verdubbelde kracht dit jaar zal gewerkt worden.

Ook de Phosphaat maatschappij schijnt het werk te zullen volhouden. Naar wij vernemen is er weer voor drie schepen gecontracteerd.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

EN HONOR DE LA VERDAD — Escribe el Dr. Estanislao Landaeta desde Altagracia á Orituco:

„Desde que en el mundo científico se tuvo conocimiento de la fácil y útil asociación que hicieron Scott y Bowne del aceite de hígado de bacalao con hipofósfites de cal y de sosa, he usado la Emulsión de Scott, y debo decirlo, en honor á la verdad, que el éxito más favorable ha coronado mis deseos, pues jamás he dejado de conseguir una curación completa, y cuando menos. una mejoría presbiéndola en todas aquellas afecciones en que el organismo necesita de un constituyente eficaz y enérgico."

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana, ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

Buitenland.

Frankrijk. — In de Kamer las de Afgevaardigde Basly eene toelichting voor op zijn voorstel betreffende den achtuurswerkdag, het *minimum*-loon en een pensioen van 2 frs. per dag na 25 jaren dienst als mijnwerker. De Minister van Binnenlandsche Zaken, de heer Waldeck–Rousseau, verklaarde, dat de Regeering hare meening over deze zaak reeds heeft doen kennen en niet is veranderd. De Regeering kan zich niet vereenigen met het voorstel tot vaststelling van een *minimum*-loon, maar is geneigd het pensioenvraagstuk te overwegen. Wat den achtuurswerkdag betreft, zou zij eene dergelijke hervorming niet kunnen invoeren voordat voorzorgen waren genomen om der nationale productie geen schade te berokkenen. Het zou voor de Regeering niet waardig zijn te wijken voor dwang. Zij zal evenveel goeden wil toonen, alsof geen druk ware geoefend; maar zal geen beloften doen, welke zij niet zou kunnen houden. De Regeering kant zich niet tegen de dringendverklaring, maar verzet zich formeel tegen de onmiddellijke inbehandelingneming van het voorstel. De Afgevaardigde Viviani verklaarde de verantwoordelijkheid niet op zich te kunnen nemen voor de gebeurtenissen, welke aanstaande zijn. Op het oogenblik hebben de mijnwerkers eene gelijke beslissing genomen ten opzichte van de algemeene werkstaking; dat is geen reden waarom de Kamer niet zou onderzoeken op wie de verantwoordelijkheid rust voor de staking. Ten slotte bracht hij de plechtige belofte, in Maart jl. door den heer Waldeck–Rousseau afgelegd, in herinnering. De Regeering kan zich niet verschuilen achter eene extra-parlementaire commissie. De Kamer verklaarde ten laatste het voorstel dringend, maar verwierp de onmiddellijke inbehandelingneming met 321 tegen 254 stemmen.

—Volgens den correspondent van de *Echo de Paris* te St.–Etienne heeft de mijnwerkersraad, op welks aandringen de Afgevaardigde Basly bij de Kamer zijn voorstel deed, met 6 stemmen tegen 1 verklaard, dat bij stemming (*referendum*) wel is waar tot de algemeene werkstaking is besloten, en het beginsel derhalve aangenomen is, maar dat het tijdstip van aanvang aan de beslissing van den raad is overgelaten, welke thans met het oog op de verzending van des heeren Basly's voorstel aan de arbeids–commissie, het raadzaam acht, den uitslag van haar onderzoek af te wachten. De correspondent van *Le Figaro* te St–Etienne zegt, dat de werkstaking verdaagd is. De *Gaulois* zegt, dat met 4 tegen 3 stemmen besloten werd aan de districts–vereenigingen het initatief te laten voor het besluit om met de staking te beginnen.— Het comité van den Mijnwerkersbond besloot zich schriftelijk tot de Regeering te wenden en daarna (met 4 stemmen tegen 2 en eene onthouding) tot verdaging der staking.

—Monte Carlo. Aan de speelbank heerscht een ongekende sensatie door het onbegrijpelijke geluk van een voornamen Rus, die f 84,000 gewonnen heeft gedurende den eersten dag van zijn bezoek en sindsdien met onverbreekbare regelmatigheid al zijne opzetten wint. Bij iedere wenteling van het rad wint hij f1000 tot f1200. De gelukkige speler blijft volkomen onverschillig en koud, brengt den geheelen dag bij de speelbank door en heeft reeds een ontzaglijk fortuin gewonnen. Men vermoedt, dat hij volgens een systeem speelt.

Er is nog een ander gelukkig speler, die zich wijdt aan het *trente et quarante* spel. Hij zet nooit minder dan f1200 op en wint bij elken opzet.

Helaas! hoeveleongelukkigen staan tegenover deze gunstelingen der fortuin, die het ook niet altijd zullen blijven.

Rusland.—De Regeering heeft weder eens de aandacht van Turkije gevestigd op den toestand in Armenië, waar nog steeds wordt voortgegaan met plunderen en moorden.

— Een nieuw protest der verdrukte Finnen tegen de Legerwet, hun door Rusland opgedrongen, dat een half millioen handteekeningen draagt, brengt, naar men bericht, in ernstige bewoordingen den Czaar onder het oog, dat de nieuwe wet een schennis van de grondwet is. De toon van het adres is geheel anders dan die van het vorige, dat een beroep deed op 's Keizers grootmoedigheid en zijne bescherming inriep, en de gebruikelijke betuigingen van eerbiedige onderdanigheid zijn tot een minimum teruggebracht.

Turkije. — De correspondent der *Figaro* te Konstantinopel meldt aan zijn blad bijzonderheden betreffende de jongste bloedige gebeurtenissen in Armenië, die zoo geruimen tijd omhuld zijn gebleven door den sluier des geheims. Uit deze mededeelingen blijkt dat, volgens een ingesteld onderzoek in de stad Mousch en omstreken, het voornaamste tooneel der troebelen, gedurende de laatste maanden ongeveer 200 Armeniërs werden vermoord. Doch de turksche enquête–commissie — voorgezeten door den *vali* van Bitlis, die zich met de instructie belastte — is tot de merkwaardige conclusie gekomen, dat de moordenaars eigenlijk Armeniërs waren, die hun vermetelheid zelfs zoo ver dreven, dat zij zich verkleedden als Koerden! Nu zijn er wel is waar tal van Boeren, die deze bewering van turksche zijde voor onbeschaamde leugentaal zouden kunnen verklaren, maar deze menschen durven, door de commissie van den *vali* als getuigen opgeroepen, geen andere verklaringen afleggen dan die welke de turksche autoriteiten van hen eischen. Vandaar, dat heel het turksche onderzoek gelijk staat met een parodie op de eerlijke, geregelde rechtspleging. De moord, gepleegd door een jonge armenische vrouw, Esther geheeten, op Cherif–Agha, een rijken muzelman te Mogouk, een plaatsje uit de omgeving van Mousch, gaf aanleiding tot een groote jacht op allen van wie vermoed werd, dat zij tot de moordenares in eenige betrekking stonden. Zij-zelve werd door de soldaten gewurgd, terwijl niet minder dan 40 Armeniers werden opgesloten in den kerker, waar tengevolge van honger en ellende weldra 7 hunner stierven....

Men ziet het — de toestanden daarginds zijn er sinds 1896 nog niets op verbeterd, en het is meer dan tijd, dat in deze zaak door een of andere mogendheid der Porte de duimschroeven worden aangezet. Met deze taak schijnt zich, merkwaardigerwijze, Rusland te willen belasten, daar, naar verluidt, Zinoview bij zijn jongste audiënties, uit naam zijner Regeering tot den Sultan krachtige vertoogen heeft gericht in zake de armeensche moordpartijen. Hun, die zich er wellicht over verwonderen, de Regeering te Sint–Petersburg thans een houding te zien aannemen, zoo beslist gunstig voor de Armeniërs, en dus sterk contrasteerend met haar onverschilligheid van vijf jaar geleden, zij eraan herinnerd, dat sinds dien tijd de gezindheid van het christenvolk van dit turksch gewest een aanmerkelijke verandering heeft ondergaan, zoodat het naar den

Tsaar de oogen gericht houdt als naar zijn redder en zelfs een groote neiging aan den dag legt voor een overgang tot de orhodoxie. Onlangs bijv. zonden nog 6000 Gregorianen een petitie naar Sint-Petersburg met verzoek te worden opgenomen in de russische staatskerk. Wat Rusland met zijn beschermend optreden beoogt, is dus niets anders dan de aanwinst van een geheel volk en op die wijze een machtige uitbreiding van zijn invloed in het gebied van den Sultan. Tot dit laatste doel is thans ook Duitschland een stap nader gekomen door de definitieve regeling der concessie voor den aanleg der Bagdad-lijn, verleend aan de duitschanatolische spoorwegmaatschappij. Het gerucht gaat zelfs, dat genoemd consortorium dit privilege zóó hoog schat, dat het den Grooten Heer een voorschot heeft gedaan van omstreeks 9 millioen gulden.

Amerika. — Theodor Roosevelt is van Hollandsche afkomst, te New-York geboren en 43 jaar oud. Het zal vele eerzame Hollanders — die een man van 30 of 31 jaar wat jong vinden om in hun parlement zitting te nemen — verbazen, dat Roosevelt, na eerst voor zijn pleizier *Wocboy* (bereden koeherder) en bergbeklimmer te zijn geweest, reeds op 24 jarigen leeftijd Kamerlid van den Staat New-York was en op zijn 26e leider der republikeinsche (d. i. in de V. S. de conservatieve) partij. In deze hoedanigheid trad hij op voor eene beteugeling van de zedeloosheid. Achtereenvolgens werd hij president van het politiedepartement en adjunct-secretaris van marine. Ieder herinnert zich zijne rol tijdens den oorlog met Spanje, toen hij — wat hem als millionair niet moeilijk viel — een ruiterkorps organiseerde van jongelieden, waarvan hij kolonel werd. Heelwat populariteit heeft hij zich toen verworven door openlijk op te treden tegen de desorganisatie van den intendance-dienst, wat minister Alger zijne oorlogsportefeuille kostte en hem zelf tot gouverneur van den Staat New-York deed gekozen worden. Ten slotte koos men hem tot vice-president, en nu, op eene wijze, die hij zelf betreuren zal, is de man, wien alles schijnt mee te loopen, president geworden van de machtigste republiek der wereld.

— President Roosevelt wijdt, bij de benoeming van ambtenaren, een geheel ander stelsel in. Gold tot nu toe als stelregel: *the poils for the victors* (de buit voor den overwinnaar), President Roosevelt schijnt den veel verhevener regel te willen volgen: op de gewichtige posten de meest geschikte man, gelijk hij trouwens reeds dadelijk heeft verklaard. Maar voor de eerste maal heeft hij nu het stelsel in practijk gebracht, dat hem wellicht vrienden maar ook zeer zeker onder zijne partijgenooten vele vijanden zal bezorgen. President Roosevelt heeft tot Bondsrechter in Alabama aangesteld den gewezen gouverneur Jones, democraat maar anti-Bryanist. Ook de aangelegenheid van het Midden-Amerikaansch kanaal heeft de President, overeenkomstig zijne belofte, ter hand genomen. — De *Chronicle* verneemt uit Washington, dat de Britsche en Amerikaansche Regeeringen overeenkwamen het Clayton-Bulwer-tractaat betreffende het kanaal door Midden-Amerika in te trekken en een nieuw te sluiten. Daarbij erlangt Amerika het uitsluitend recht tot aanleg van het kanaal. Het zal geopend wezen voor de scheepvaart van alle volkeren en zulks op gelijke voorwaarden, maar het zal alleen in tijd van vrede onzijdig zijn en Amerika alleen zal die onzijdigheid waarborgen en het recht hebben in tijd van oorlog de maatregelen te nemen, die het in zijn belang acht. President Roosevelt zal bij den Senaat op eene spoedige goedkeuring aandringen. — De *Herald* verneemt intusschen uit Washington, dat de Minister van Buitenlandsche Zaken, de heer Hay, en de Britsche gezant, de heer Pauncefote, in November een nieuw verdrag betreffende de landengtekanaal-kwestie formeel zullen onderteekenen.

— Een merkwaardig getuigenis omtrent de katholieke missiën onder de Indianen in Noord-Amerika is onlangs afgelegd in den Senaat te Washington.

Een protestantsch lid van het Amerikaansch Hoogerhuis heeft daar zijn ervaringen meegedeeld over de toestanden onder de Indianen, waarmee hij als lid eener regeeringscommissie in nauwe aanraking kwam. Hij zeide o. a.

Ik ben protestant; reeds in mijn kindsheid vertelde men mij, dat de Jesuïeten horens en gespleten hoeven hadden en wanneer zij voorbijgingen, rook het naar zwavel.

Toen ik, grooter geworden, zulke sprookjes niet meer geloofde, behield ik toch een grooten afschrik van de societeit der Jezuïeten......ik sidderde, toen ik vernam, dat Indianenscholen door Jezuïeten worden geleid, ik wilde ze met groote opmerkzaamheid, met wantrouwige pedanterie bestudeeren. Ik kan nu in alle vorm verklaren, dat men in geen Amerikaansche school een waarlijk zoo opvoedend werk verricht, behalve in die door Jezuïeten geleid. De Jezuïeten hebben het verstaan, den Indiaan op te heffen, hem zijn menschelijke waardigheid terug te geven, hem aan godsdienst en beschaving te binden.

Transvaal. — Uit Nkandla meldt men dat Dannhauser's commando te Babaningo dagelijks versterkingen krijgt uit het binnenland van Transvaal en dat hij blijkbaar van plan is, zich in Zoeloe-land te voorzien van mondkost en vee. Er worden voortdurend schoten gelost tusschen de Boeren en de inlandsche verkenners van de Engelschen. Ten noorden van Madhoz is er een schermutseling geweest, waarbij de Zoeloesche verkenners zijn teruggeslagen. Overigens is het rustig aan de grens. De Zoeloe's werken dus prachtig met de Engelschen mede in het leger!

De „Daily Express" meldt, dat Botha nu in Swazieland is. Hij zou zich naar een dwaas gerucht te Lorenço Marquez luidt, willen overgeven aan de Portugeezen.

De Engelsche troepen in de Noordelijke en middendistricten van de Kaapkolonie hebben eenige dagen geen werk kunnen verrichten door den hevigen regenval. Van de Boerencommando's wordt gemeld, dat van der Venter met 100 volgelingen, trachtte de lijn zuidelijk van Victoria Road over te trekken, doch werd teruggedreven. Twee derde van het commando moet in khaki gekleed zijn. De troepen uit Oudshoorn waren in gevecht gewikkeld met Pijpers en Bouwers; de colonnes Crabbe en Carbett zitten beide commando's nu achterna; van den uitslag van het gevecht wordt niets vernomen. Er wordt nog gemeldt, dat een patrouille uit Oudtstroom, tien man sterk, bij Steyns Farm aan de Doornrivier, door 40 Boeren werd verrast. Zeven konden ontvluchten; van de anderen werd een doodgeschoten.

Een patrouille onder kapitein Levinge heeft tusschen de Caledon- en Oranje-rivier veldkornet Greyling, een gewapenden Boer, die reeds gewond was, met 15 paarden gevangen genomen. Greyling, die een Transvaler is, had veel last gegeven in in die streek.

Een gedeelte van de telegraaflijn Kaapstad-Port Elisabeth is door de Boeren vernield. De palen staan nergens ver van de zuidkunst.

Te Kaapstad is een commissie, door de Engelsche regeering benoemd, om een onderzoek in te stellen naar de handelingen van verscheidene personen, die met de militaire situaties in Zuid-Afrika annex zijn. Als maar iets van hetgeen in handelskringen gezegd wordt te geschieden, waar is, zegt de correspondent van de „Daily Mail", zullen de belasting-betalers spoedig weten waar sommige hunner millioenen zijn gebleven. Met andere woorden: Men is zwendelarij op groote schaal op 't spoor!

De „Daily Mail" bevat het volgende sensatiebericht, dat wel weer zal worden tegengesproken. Een belangrijke bijeenkomst van Boeren leiders heeft in de villa van president Kruger te Hilversum plaats gehad. De vergadering werd bijgewoond door dr. Leyds en de heeren Fischer en Wolmarans. Kruger, wiens gezondheid thans uitstekend is, presideerde. Het doel van de bijeenkomst werd geheim gehouden, doch men weet niettemin mede te deelen, dat de mogelijkheid op een heropening van vredesonderhandelingen op initiatief der Nederlandsche regeering er het onderwerp van was.

Een soortgelijk bericht bevat de „Standard." Dit blad verneemt uit Brussel, dat minister van Lynden een nota aan de mogendheden opstelt, waarin hij den mogendheden verzoekt om een interventie van Nederland te steunen. Minister van Lynden zou gelooven, dat de Boeren zich tevreden zouden stellen met zelfbestuur onder Britsch oppergezag; amnestie voor de Kaapsche opstandelingen en schadevergoeding.

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1° Januari 1899 t|m 30 Juni 1899, onder N° 6605 I t|m N°. 1669 K, zal plaats hebben op Donderdag den 5n. December a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 19den November 1901.

De Voorzitter,

A. JESURUN.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK	Nov. 2	Nov. 9	Nov. 16	Nov. 23	Nov. 30	Dec. 7
Komt aan te SAN JUAN	7		21		Dec. 5	
Vertrekt van ,,	8		22		6	
Doet CURAZAO aan	10		24		8	
Komt aan te LA GUAIRA	11	16	25	30	9	14
Vertrekt van ,,	13	17	27	Dec. 1	11	15
Komt aan te PTO. CABELLO	14		28		12	
Vertrekt van ,,	15		29		13	
Komt aan te CURAZAO	16	18	30	2	14	16
Vertrekt van ,,	17	25	Dec. 1	9	15	23
Doet LA GUAIRA aan	18		2		16	
,, PONCE ,,		27				25
,, SAN JUAN ,,	20		4	11	18	
Komt aan te NEW-YORK	25	Dec. 3	9	17	23	31

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAZAO	Nov. 11	Nov. 18	Nov. 25	Dec. 2	Dec. 9	Dec. 16
Komt aan te MARACAIBO	12	19	26	3	10	21
Vertrekt van ,,	15	23	29	7	13	17
Komt aan te CURAZAO	16	24	30	8	14	22